

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 62/02-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť manželov Ing. I. H. a A. H., obaja bytom Ž., zastúpených advokátkou JUDr. A. S., Ž., vo veci porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi sp. zn. 9 C 80/93 z 23. septembra 1999 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 Co 17/00 zo 17. októbra 2001, za účasti Okresného súdu v Prievidzi a Krajského súdu v Trenčíne, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. H. a A. H. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Manželia Ing. I. H. a A. H., obaja bytom Ž. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpení advokátkou JUDr. A. S., Ž., namietali v sťažnosti doručenej Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 11. októbra 2002 porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi sp. zn. 9 C 80/93 z 23. septembra 1999 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 Co 17/00 zo 17. októbra 2001.

Sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd rozhodnutím vyslovil, že citovanými rozhodnutiami došlo k porušeniu ich vyššie uvedených základných práv, napadnuté rozhodnutia zrušil a priznal im „finančné zadost'učinenie vo výške 200.000,- Sk“ .

II.

Ústavný súd je podľa článku 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľov prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

V súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu (napr. I. ÚS 50/01, II. ÚS 109/02) je predmetom predbežného prerokovania iba rozhodovanie o návrhu vo vzťahu k základným právam alebo slobodám, porušenie ktorých sa namieta. Rozhodovanie

o zrušení sťažovateľom označených právoplatných rozhodnutí vyplýva z čl. 127 ods. 2 ústavy a nadväzuje na rozhodnutie o vyslovení porušenia základných práv a slobôd. Ústavný súd preto nemôže rozhodnúť o zrušení rozhodnutí, ktorými mali byť porušené práva alebo slobody podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, separátne bez toho, aby súčasne rozhodnutím porušenie týchto práv a slobôd vyslovil.

Z toho dôvodu ústavný súd v rámci predbežného prerokovania skúmal predovšetkým to, či nie je podaná sťažnosť zjavne neopodstatnená, resp. či nejde o sťažnosť podanú oneskorene, teda či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť.

K porušeniu základných práv sťažovateľov označených v ich sťažnosti malo podľa nich dôjsť rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi sp. zn. 9 C 80/93 z 23. septembra 1999 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 Co 17/00 zo 17. októbra 2001.

Sťažovatelia k svojej sťažnosti predložili napadnuté rozhodnutia s vyznačenou doložkou právoplatnosti, z ktorej ústavný súd zistil, že označený rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 9. januára 2002.

Vychádzajúc z toho, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, a s prihliadnutím na deň nadobudnutia právoplatnosti rozsudkov všeobecných súdov (9. januára 2002), ktorými mali byť porušené základné práva a slobody, a to právo vlastníť majetok a právo na súdnu a inú právnu ochranu, ako aj so zreteľom na deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu (11. október 2002), mal ústavný súd za dostatočne preukázané podanie sťažnosti sťažovateľmi po uplynutí zákonom stanovenej dvojmesačnej lehoty.

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní o sťažnosti sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia bez toho, aby považoval za potrebné venovať sa ďalším nedostatkom sťažnosti v zmysle § 20 ods 1 a 2 a § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde (neoznačenie ďalších účastníkov konania, predloženie splnomocnenia na zastupovanie sťažovateľov, ktorého obsahové náležitosti nezodpovedajú zákonom ustanoveným kritériám, neuvedenie dôvodov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2002